No. 1731 Zaterdag 3 Maart 1917. 34ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

De Godsdienst
DER
Toekomst.

De Engelsche romanschrijver, H. G. Wells, heeft eene herleving aan het Katholicisme voorspeld in den loop der twintigste eeuw. Zonder twijfel zal de Kerk in alle tijden zegevieren over hare vijanden. Voor deze waarheid hebben wij het getuigenis der geschiedenis en het onfeilbare woord van Christus. Eene Kerk die zoovele stormen getrotseerd heeft kan niet hoop en vertrouwen de toekomst te gemoet zien. Als men in het *geloof onzer vaderen* van Kardinaal Gibbons het hoofdstuk gelezen heeft over de onvergankelijkheid der Kerk, of beter nog, als men aandachtig heeft door gestudeerd het beroemde werk van den onvergetelijken Luikschen Professor G. Kurth, over *De Kerk bij de Keerpunten der Geschiedenis* verstaat men, hoe de protestantsche geschiedvorscher Guizot, met het oog op het verleden der Kerk, kon uitroepen: „De Katholieke Kerk zal nooit vergaan."

***

Er zijn in de stroomingen der tegenwoordige wereld zekere verschijnselen waar te nemen, die in de naaste toekomst eene heerlijke opbloeiing van het Katholieke Christendom aanduiden. Eerst en vooral kunnen wij wijzen op het groote getal eminente bekeerlingen in Amerika en verscheidene landen van Europa. *Roads to Rome in America*, geschreven door de bekende Miss Curtis, zelve een bekeerlinge, geeft een korte bekeeringsgeschiedenis van een groot getal verlichte mannen en vrouwen uit verschillende rangen der maatschappij. Daarenboven zijn er duizenden onder het gewone volk, gelijk de statistieken bewijzen, die uit het ongeloof of wangeloof hunne schreden richten naar het zonnige zuiden van Rome's licht en leven. Ook in Engeland zijn er mannen van naam als W. S. Lilly, Lord Brampton, Professor Phillimore, Cecil Chesterton, Mgr. Benson en talrijke andere groote en edele figuren, die een veilige schuilplaats hebben gevonden onder het licht van het Katholieke tabernakel, evenals op het vaste land van Europa mannen en vrouwen van stand en rang als Bruna, Vethake, Joergensen Krogh-Tonning, Bourguet, Ruville, enz. „Zelden of nooit, zegt Mgr. Benson, hebben de wijzen en voorzichtigen der wereld zich zoo getrokken gevoeld tot het Katholicisme als thans. Dat geleerden, ingewijd in al de geheimen der moderne wetenschap zich tot de Kerk hebben bekeerd, bewijst voorzeker dat hare leer niet in strijd is met de wetenschappelijke waarheid.

Pater Cortie, de beroemde sterrenkundige, weet zeer goed, dat de aarde slechts een der planeten is van het uitgestrekte zonnestelsel, toch vindt hij het niet moeilijk te gelooven, dat de Zoon Gods mensch geworden is op deze aarde. Professor Windle, een andere bekeerling, is ten volle bekend met alles wat de oude en nieuwe wetenschap leert over het wezen der stof, toch gelooft hij vast en onwrikbaar, dat door de woorden van den priester het brood veranderd wordt in het lichaam van Christus. Lord Brampton bekend in Engeland als „the greatest judge on the bench" kent zoo goed als iemand de waarde der logische bewijsvoering en de wet der zekerheid en toch werd hij in de hoogte van zijn roem en verstandelijke ontwikkeling een nederig en geloovig kind der Kerk. Dr. Ruville, professor der geschiedenis aan de universiteit van Hallo in Duitschland, is bekend met de wereldsche oorzaken en omstandigheden, die worden aangegeven als de reden van Rome's Kerkelijke opperheerschappij, en toch heeft hij zich nedergeworpen als een leerling aan hare voeten en de Kerk gehuldigd als zijne leermeesteresse en koningin.

In deze dagen, zoo rijk aan bekeering van wetenschappelijke mannen, begaafd met groote talenten, in alle landen der beschaafde wereld, kan men moeilijk beweren dat de Roomsche leer strijdt met de wetenschap, of dat zij wordt verworpen door „denkende mannen."

***

Een ander teeken van onsterfelijke levenskracht van het Katholicisme ligt in de houding dergenen die zeggen: „Ik heb geen godsdienst, ik ben lid van geen enkele kerk; maar als ik een godsdienst zou belijden, verkoos ik den Katholieken." Vaak hoort men ontwikkelde ongeloovigen zeggen: „If I were anything at all I would be a Catholic." Dit moge men beschouwen als eene zaak van weinig gewicht, maar het is een feit vol van beteekenis. Deze beteekenis vindt men op de lippen van mannen, die men niet kan aanzien als oppervlakkige en lichtzinnige lieden. Zoo men verder vraagt, waarom zij eene voorliefde toonen voor het Katholicisme, krijgt men gewoonlijk ten antwoord: „Gij Katholieken weet wat ge zijt en doet wat ge leert. Gij zijt altijd en overal hetzelfde. Gij hebt geen verschillenden godsdienst voor rijken en armen, geleerden en ongeleerden." Zulke personen hebben de Kerk leeren kennen als een levend organisme dat zijn eigen verstand en denkkracht heeft; zij is niet alleen een wet, maar een wezen dat denkt en spreekt; zij is niet eene vereeniging van individus, die zich noemen bij een naam, maar in al het overige verdeeld zijn; zij is niet een overblijfsel uit vervlogen tijden; zij is geen kunstmatig bij elkander gehouden vereeniging, of een los samenhangende organisatie van menschen, maar een machtige, levende persoonlijkheid, die zich beweegt, denkt, spreekt en handelt als een persoon. Zoo iemand heeft ingezien, dat de Katholieke Kerk verschilt van alle andere organisaties en hij zegt: „If I were anything, I would be a Catholic." Er zijn personen van die soort, die de Roomsche leer verdedigen met den ijver van apostelen b.v. W. H. Mallock, Gilbert Chesterton in Engeland en Professor Foerster in Oostenrijk.

***

De zielkunde is de heerschende wetenschap onzer dagen. Hier vinden andere wetenschappen een uitgestrekt materiaal van feiten voor haar eigen vooruitgang en volmaking. De biologie staat in verband met het bewustzijn; de geschiedenis leert, dat men de gebeurtenissen van het verleden moet verklaren volgens de zieltoestanden der getuigen; de geneeskunde heeft ontdekt, dat de geneestoestand van den patient een voorname factor is in zijne genezing. Er is een school van zielkundigen die verwachten in de toekomst den sleutel te vinden van de geheimen dezer wetenschap. Maar het allereerste feit, dat de nieuwere zielkunde ontdekt, bestaat hierin, dat de Katholieke godsdienst al deze mysteries ontsluieren kan. Deze feiten der zielkunde zijn bekend aan de Kerk vanaf de dagen van Christus, n.l. de heelende kracht van het geloof, de abnormale toestanden van het lichaam, verschijning der dooden, tweevoudige persoonlijkheid. Al deze dingen, ontkend door de materialistische wereldbeschouwers der negentiende eeuw, zijn objectieve feiten, die verklaring behoeven. En waar zal men die vinden, tenzij in de Katholieke Kerk, die behalve het licht der rede het volle bovennatuurlijk licht der goddelijke openbaring bezit?

***

De voorstanders van het ongeloof hebben beweerd, dat het Darwinisme en andere ontwikkelingstheoriën den doodsteek hadden toegebracht aan den godsdienst. Maar het wapen der evolutie heeft zich omgekeerd en het gevolg was de zelfmoord van het Darwinisme. De beginselen der dierlijke ontwikkeling van den mensch bewijzen de waarheid van het Katholicisme. „De verdedigers der evolutieleer, schrijft A. B. Baker, zijn gedwongen door hun eigen theorie de waarheid van den godsdienst te erkennen. Evolutie immers beteekent van een lageren tot een hoogeren trap. Nu, zoo het geloof in God en de onsterfelijkheid der ziel onwaar was, dan zou de vooruitgang van het menschelijk geslacht ons gebracht hebben tot een lageren trap van ontwikkeling dan die onzer dierlijke voorvaders. Bewijzen, dat het bestaan van God onwaarheid is, zou aan den aap, die niet aan God gelooft en alleen een stoffelijke wereld kent, een hooger, wijl warer, peil van beschaving en wetenschap toekennen dan aan ons, zijn zoogenaamde afstammelingen. De anti-Katholieke evolutiemannen zijn niet redelijker in dit opzicht. Want, zoo ontwikkeling tot verlichting leidt, dan dwingt ons eene onvermiddelijke logica aan te nemen, dat het Katholicisme de waarheid is, omdat het de godsdienst is van de meerderheid der meest ontwikkelde en beschaafde rassen der wereld."

Zoo zijn de verdedigers der evolutie er toegekomen elkander met eigen argumenten dood te slaan.

De beginselen eener redelijke ontwikkelingsleer, toegepast op het Katholicisme, bewijzen duidelijk, dat alleen de Roomsche Kerk hare dogmas op wetenschappelijke wijze verdedigen kan. Dit is niet alleen door Katholieke godgeleerden aangetoond, maar ook door schrijvers als W. H. Mallock in zijn leerzaam boek, *Doctrine and Doctrinal Disruption*, een geschrift, dat voor talrijke protestanten een gelegenheid tot bekeering is geweest.

***

De historische critiek in het kamp der rationalisten heeft heelwat pijlen stuk geschoten op de rots van Petrus. Wat is het gevolg geweest van dezen strijd? De Bijbel en de Kerk staan in al hunne goddelijke schoonheid voor onze oogen. Christus staat gegrondvest op den bodem der historie met grootere geschiedkundige vastheid dan ooit te voren. Christen geschiedschrijvers hebben door grondige studiën bewezen, dat de openbaring Gods een geschiedkundig feit is, hetwelk de geheele wereld beheerscht. Voor het bovennatuurlijk element, zoo duidelijk waarneembaar in de boeken van het Oude en Nieuwe Testament, vallen de getimmerten der ongeloovige Bijbelcritiek tot stukken, gelijk Dagon voor de ark van Jehovah. Katholieke geschiedvorschers als Kardinaal Gasquet, Lord Acton Grisar, Jansen, Pastor, enz., hebben tal van leugens weggevaagd, zoodat onpartijdige toeschouwers het verleden der Kerk kunnen beschouwen gelijk het werkelijk is geweest. Zoo is de historische critiek, zoozeer gevreesd en veracht door menschen van klein geloof, de kampioen der Kerk geworden. Gelijk Dr. Poels zoo mooi gezegd heeft: „De Pausen, die de deuren der bibliotheken en archieven van het Vatikaan voor alle geleerden der wereld open zetten, duchten, voorwaar, uit de wrijving der ijsschotsen van het ongeloof, geen averij voor het schip van Petrus, den grooten ijsbreker aller eeuwen."

Wordt vervolgd.

KINDERBALS.

In „School en Leven" houdt dr. A de Vletter een philippica tegen de moderne dansen voor leerlingen van H. B. Scholen en gymnasia. Over die dansen zelve zegt de schrijver:

„Wanneer men de geschiedenis van deze nieuwe dansen, met name de one-step, nagaat, is dit al voldoende om er verbaasd over te staan, dat deze dansen in fatsoenlijke kringen toegelaten worden. De steps komen uit Zuid-Amerika, zijn negerdansen, die gedanst werden in zekere huizen in het niet zoo heel kuische Amerikaansche zuiden. Toen zijn ze naar Parijs en Weenen gekomen, waar tien jaar geleden dit nieuwe dansen algemeen opzien en afgrijzen wekte De bezoekers der beruchte publieke bals in Parijs keken er naar, grinnikten, gnuffelden of...... gingen weg, al naar gelang van hun aard en aanleg. Bij een internationaal congres van dansonderwijzers te Weenen, waar de congressisten aan het Prater de nieuwe dansen zagen, was het nagenoeg eenstemmige oordeel der Hollandsche afgevaardigden, dat zoo iets in Holland niet mogelijk zou zijn. Het Duitsche en het Engelsche hof verboden als vanzelfsprekend die Parijsche negerdansen, de eigenaren van de groote Berlijnsche dansgelegenheden, op wier dansvloeren zich toch nog altijd een „gemengd publiek" kwam vermaken, verzocht aan de overheid die nieuwe dansen te verbieden, want langzaam maar zeker ging het toch nog wel behoorlijke publiek zich onttrekken, wat door de danshuiseigenaren om œconomische redenen werd betreurd. Ze zouden niet lang behoeven te treuren, want het „nette" publiek zou wel bakzeil halen en mee gaan schuiven op den weg, die aangewezen werd door...... de dames X. en Y. en de heeren...... Z!

„Tempora mutantur et nos mutamur in his, zeiden de ouden, en wij, modernen, toonen, dat ze gelijk hebben. We nemen alleen, echt modern, het tempo onzer verandering een beetje vlug. Een jaar of wat geleden zong een chansonnier uit Parijs in den Haag na andere vuile liedjes er ook een op de tango's en steps met ongeveer dit refrein: „ce n'est pas la danse du salle à danser ce n'est pas la danse du salle à manger; c'est une danse de chambre á coucher." Zoo dacht dus aan den ingang der 20e eeuw de heer Félix de Nérac (dat was de zanger,) over een dans, die heden ten dage, o, heel kuisch, heel correct, geschoven wordt door de élite van ons vaderland. Tempora mutantur!"

De schrijver herinnert dan aan de actie van Hector Treub, die in een artikel: „De Zeedijk in het Gooi," de moderne dansen aanviel en zegt daarvan:

„Door een raak-brutale analyse van het aanschouwende dansen der „mannetjes en wijfjes" prikkelde hij natuurlijk de conventioneele voorstanders, waardoor een uitgebreide discussie ontstond, die veel ergernis wekte, waarbij Prof. Treub echter ook veel bijval vond. Gek, dat de menschen zich ergeren aan het feit, dat iemand uit zuivere overtuiging de verkeerde dingen bij naam noemt en er geen aanstoot aan nemen, als men de verkeerde dingen doet.

Uit het artikel van Hector Treub haalt dr. de Vletter aan:

„De one-step, zooals ik die door een groot aantal paren verleden week heb zien schuiven, is een zeer directe en sterke prikkel van de geslachtsdrift, en mijn kennis van de vrouw moet al zeer gering zijn, als ik mij bedrogen heb in de waarneming, dat verscheidene der aldus dansenden die prikkeling in sterke mate ondergingen. Degene, die dit eenmaal heeft ondervonden, en de „dans" toch weer begint, doet het met „een vooropgezette gemeene bedoeling."

De schrijver citeert het oordeel van dansleeraren en zegt:

„De heer H. Koopman Sr., de gewezen Haagsche dansleeraar, die zoo vriendelijk was mij over deze zaken een onderhoud toe te staan, sprak als zijn meening uit, dat de wals tegenwoordig zeker gemeen gedanst wordt, tengevolge van het dansen der steps."

Dr. de Vletter wil niet alle argumenten tegen de moderne dansen voor zijn rekening nemen, maar hij zegt:

„Maar als opvoeder zeg ik: laat desnoods de volwassenen hun gang gaan, maar „blijf onze kinderen van het lijf met uwe vunze danserij." Een woord van hulde komt m. i. toe aan menschen als de bovengenoemde heer Polak en de heer Koopman, die geldelijk verlies minder achten dan opgeven van hun principen, die, wijzer dan de ouders, verzet boden aan de dwingende macht van zijne majesteit „publiek." Er waren leerlingen op de lessen van collega's, die op een lesavond bij het dansen der steps weigerden mee te doen en op hun plaats bleven zitten, vertelde de heer Koopman mij, „maar er waren aan den anderen kant ouders, wier opmerkingen en wenschen je de haren te berge deden rijzen."

Over hetgeen school en huis in dezen kunnen doen, zegt de schrijver:

„Ik geloof, als ze willen, veel!! In de eerste plaats practies: Als [illegible] ouders hun kinderen, vooral [illegible] weghouden van danslessen en danszalen, waar de moderne dansen gedanst worden (volgens de heer Koopman doen de ouders [illegible] al en meer dan men denkt) als ze hun oudere zoons en dochters weten te bewegen op de basis de onbehoorlijke dansen niet meer te dansen en het zelf natuurlijk ook niet doen; als ze bij het organiseeren van bals hun invloed doen gelden bij de samenstelling van het balprogramma; als ouders voor hun kinderen, en fatsoenlijke jonge menschen voor zich zelf bij het begin van een winter slechts clubs formeeren, die de beruchte dansen weigeren, dan zal gauwer dan men denkt de domme kolossus „publiek" met de betere minderheid meegaan. Daarom is het zoo raadselachtig, dat men in de z. g. eerste kringen geen verzet geboden heeft, als het waar is, dat ieder milieu de cultuur heeft, die het toekomt, dan had het uiterlijk althans hoogst gecultiveerde milieu moeten begrijpen, dat hier een prachtige scheidingsmuur aanwezig was. Men ziet, ik wil zelfs standsverschil als bondgenoot aanvaarden in den strijd, die ons wacht en die wij voeren moeten! Ook wij, schoolmannen! In hoeverre wij ons onthouden moeten van meedoen aan schoolbals; in hoeverre wij de verantwoordelijkheid van ons af moeten schuiven, de teugels uit de handen moeten geven, ik weet het niet. Een wijzer man dan ik zei tegen me: „het beste is een heel eind met de zondige wereld mee te gaan, om althans nog iets te kunnen redden uit de klauwen der zonde." In hoeverre dus de leeraren M. O. door hun tegenwoordigheid op schoolbals sanctie mogen verleenen aan het moderne „dansen," ik weet het niet; ieder moet dit natuurlijk voor zichzelf uitmaken; ik acht mezelf gelukkig, door dit schrijven in ieder geval, alle verantwoordelijkheid van mij persoonlijk te hebben afgeschud!"

Na over de taak der ouders in dezen te hebben geschreven, zegt dr. De Vletter:

„Het treft mij, in deze dansdiscussie telkens te lezen en te hooren: „de kinderen willen het zoo, wij, ouders, zijn er eigenlijk ook tegen, maar de jongelui......" Zoo zou dus deze danszaak terug te brengen zijn tot een zaak van ouderlijk gezag, van ouderlijk overwicht. En dan ligt op dit onverkwikkelijk terrein van gemeene dansgewoonten ten slotte ook weer de alom aanwezige, overal voor den dag tredende, groote kwestie van „hoe voeden wij onze kinderen op?"

Samenvattend meen ik, dat in de ontwikkeling en verandering op het gebied van het middelbaar schoolwezen groote moeilijkheden liggen opgesloten; dat het op zichzelf niet laakbare streven naar blijdschap en vermaak de leeraar van die school stelt voor ernstige problemen, problemen die nauw verband houden met het opvoedingsprobleem der Middelbare School, de leiding en vorming van het kind in den overgangstijd van kind tot mensch. Het aloude vraagstuk van de seksueële opvoeding komt in een nog moeilijker stadium, nu in onze nieuwe, verwarrend ingewikkelde tijd allerlei nieuwe elementen, als reclame, publiek-leven, maatschappelijke bandeloosheid voor ernstige complicaties zorgen. De bezwaren tegen de bals worden nog gevoeld; naast lichtzinnige oppervlakkigheid van de groote massa treedt bij anderen verontwaardiging en ontzetting aan den dag over dansen, die èn door hun historie, èn door hun eigenlijke bedoeling, èn door de praktijk van hun uitvoering aanstoot geven. Daartegen nu hebben vaders, moeders en opvoeders zich aaneen te sluiten, gedreven als zij allen worden door...... liefde voor het kind!"

De Toestand in Mexico.

In den binnenlandschen toestand van Mexico kwam nog geen verandering, tenzij dan deze, dat het ongelukkige land steeds erger de prooi werd van roofzucht en anarchie. Sedert drie jaren zijn de gewapende benden, na met de hulp der Vereenigde Staten, President HUERTA, den eenigen man in staat om het land te redden, te hebben verdreven, in een verbitterden onderlingen strijd gewikkeld: hunne leiders, CARRANZA, VILLA, ZAPATA, OBREGON en hoe ze verder heeten, bestrijden elkaar tot vernietigens toe, plunderen, brandschatten, rooven, moorden, oefenen in een woord een schrikbewind uit, zooals alleen de dertigjarige oorlog het aanschouwen. Middelerwijl erkende Wilson den verachtelijkste — wij de grootste huichelaar — dier bandieten, Carranza, als President van Mexico. Villa, Zapata en de rest trokken zich daar echter niets van aan en gingen voort het land af te stroopen, vrouwen te schenden, kerken te plunderen en te sluiten, priesters te vermoorden, in één woord van Mexico een ware hel te maken.

En toen Mexico te klein werd voor dat uitverkoren werk, trokken ze de Rio Grande over, plunderden daar op het grondgebied der Vereenigde Staten en vermoordden de weerlooze bewoners. Oom Sam trok een paar maal een kwaad gezicht en zond, toen dit niets hielp, troepen over de grenzen om de moordenaars, die Carranza niet kon of niet wilde beteugelen, te bestraffen.

Maar hij beleefde weinig genoegen van dezen maatregel. Blijkbaar is Wilson meer de man om nota's te schrijven.

Toen vele weken later, na eindeloos geharrewar, waarbij de pers het niet aan spot liet ontbreken, eindelijk een onvoldoend getal van niet behoorlijk uitgeruste Amerikaansche soldaten de grenzen waren overgetrokken, zag Villa, de voor niets terugdeinzende houwdegen, al spoedig kans de indringers een paar gevoelige klappen te geven en er zelfs een partij van gevangen te nemen.

Voor Carranza werd het nu een kwaad geval. Zijn naam van patriot dreigde gevaar en steeds meerdere aanhangers liepen over naar Villa. Maar sluw en brutaal als hij is, vond hij spoedig raad. In een krasse uitdagende nota neemt hij het offensief tegen de regeering van Washington, sommeert deze om onverwijld hare troepen van Mexicaansch grondgebied terug te nemen en trekt intusschen met Villa, tegen wien de Amerikanen nota bene Carranza kwamen helpen ééne lijn. Wilson heeft intusschen te onderhandelen met geheel de vereenigde bende en oogst nu wat hij zelf heeft gezaaid, toen hij Carranza vrij spel gaf, om naar willekeur huis te houden ten einde de Yankee-Petroleo-magnaten te believen, die door Huerta in hun grijpzucht op de vingers werden getikt.

De politieke tegenstanders van Wilson hebben tijdens de verkiezingscampagne natuurlijk niet nagelaten op dit zondenregister van den weldra aftredenden president te wijzen en zoo kan men in het manifest der republikeinsche partij de volgende regels over Mexico lezen, die slechts de zuivere waarheid inhouden.

„Wij republikeinen, voelen diep mede met de vijftien millioen Mexicanen, die sedert drie jaren hun land verwoest, hunne huizen vernield, hunne medeburgers vermoord, en hunne vrouwen zagen geschonden door gewapende benden van desperados, aangevoerd door op buit beluste, gewetenlooze gelukzoekers, die nimmer, ook niet wanneer ze voor korten tijd de overhand kregen, er naar hebben gestreefd, en ook onbekwaam waren, de orde te herstellen en den vrede te handhaven.

„Wij drukken onzen afschuw en onze verontwaardiging uit over het geweld, nog steeds gepleegd door deze roovers op Amerikaansche mannen en vrouwen, die daar in Mexico vertoefden of nu nog zich bevinden onder de bescherming der wet en der Regeering van dat land en wier rechten op veiligheid van persoon en eigendom door plechtige verdragen zijn gewaarborgd. Wij veroordeelen de onverdedigbare manier waarop ons Bestuur zich in de inwendige zaken van Mexico heeft gemengd en wijzen er met schaamte op, dat het volstrekt in gebreke is gebleven zijn plicht te vervullen tegenover ons land als naaste vriend van Mexico, tegenover andere Mogendheden die op ons, om reden dezer vriendschap, durfden te vertrouwen, en eindelijk tegenover onze medeburgers in Mexico woonachtig; dien plicht verzaakte ons Bestuur, toen het den huidigen toestand in Mexico liet voortduren en wel, eerstens, door niet bij tijds en krachtig tusschen beide te komen, en tweedens, *dien toestand bestendigde, speciaal bij de officiëele erkenning van een der raddraaiers, voor al deze misdrijven aansprakelijk.*"

Dit alles is duidelijk en Wilson vermag er weinig of niets tegen in te brengen.

Om zijn troetelkind Carranza te redden en meteen zich zelf te verontschuldigen, verdedigde hij op zijn verkiezingstocht — 't laatst in Detroit — het recht van Mexico om uitsluitend zelf zijn binnenlandsche twisten te beslechten en verder zelf de regeering uit te oefenen buiten eenige inmenging van Amerika.

Alles mooi en wel! maar als de Mexicaansche bandieten het grondgebied van de Vereenigde Staten komen plunderen? En wanneer men hem dan wijst op zijn partij kiezen tegen Huerta? In zijn allereerste boodschap aan het Congres in 1913 verklaarde Wilson aanstonds, dat hij onmogelijk vrede kon hebben met Mexico, zoolang Huerta regeerde. „Daar is in Amerika geen vrede mogelijk zoolang Generaal Huerta de overweldiger van het gezag in Mexico niet is afgetreden en Amerika zal een dergelijke regeering niet dulden....... Mexico heeft geen regeering.

Wat men getracht heeft thans in de stad Mexico daarvoor te laten doorgaan, is slechts militair despotisme en heeft nauwelijks eenigen schijn van nationaal gezag."

Zoo sprak Wilson voor drie jaren, en thans wil hij zich uit het zelf aangerichte wespennest terugtrekken met de stoute verklaring, dat *in geen geval* Amerika zich met de bestuurszaken van Mexico mag bemoeien!

* *
*

Wat een politieke zwendelarij!

Intusschen heeft in het bijzonder de Katholieke godsdienst, bisschoppen, priesters, religieuzen, kerken, scholen, liefdewerken en kunst wel het meest van het schrikbewind van de Mexicaansche rooversbenden de laatste drie jaren te lijden gehad.

Het manifest der Republikeinsche partij laat daar niet de bijzondere aandacht op vallen, maar spreekt enkel van rooverijen, en moorden in 't algemeen.

Ziehier echter wat Theodore Roosevelt de ex-president in zijn laatste boek *Fear God en Take your own Part* over de Mexicaansche Katholieke vermeldt.

Naar eigen getuigenis heeft hij uit de beste bronnen de feiten verzameld en dan geeft hij in het hoofdstuk betiteld: „The sound of laughter and of playing children has been stilled in Mexico" een uitgebreid verslag van de misdaden, bedreven tegen den godsdienst, verhaalt hij wat hij uit den mond van de voortvluchtige bisschoppen, priesters en kloosterlingen persoonlijk mocht vernemen, en ook wat hem door andere mondelingsche en schriftelijke getuigenissen werd medegedeeld.

Dit alles samenvattend schrijft Roosevelt:

„Alles wat ik tot hiertoe heb vermeld, is slechts een klein gedeelte van al de feiten, waarover ook de President (en de Heer Bryan) konden beschikken, waren zij daartoe genegen geweest. Al die feiten behelzen geweldenarijen tegenover Katholieken. Dit komt alléén, omdat de enorme meerderheid der bevolking Katholiek is. Ik zou in de openbaarmaking even nauwkeurig zijn geweest, wanneer Katholieken zulke misdaden hadden bedreven tegen Protestanten, Vrijdenkers of Maçons.

„Zelfs in het geval, dat wij niet de minste verantwoording te dragen hadden, is het mij onmogelijk in te zien, hoe één Amerikaan zonder een gevoel van gloeiende verontwaardiging al deze schelmerijen zou kunnen lezen. Maar thans moet diepe schaamte bij ons zich met die verontwaardiging vermengen."

Ja, het is bepaald ongelooflijk wat de Katholieke Mexicanen te lijden hebben gehad en nog verduren van een klein percent wreede baldadige roovers met hunne hoofdmannen, gesteund door gewetenlooze Amerikaansche geldmannen en door haat verblinde voorgangers van Methodisten en andere secten: en dat alles straffeloos ten gevolge der onverklaarbare houding van den president der Vereenigde Staten.

Ziehier nog een teekenende brief uit Mexico gericht aan het bekende Katholieke Weekblad *America*, een paar maanden geleden. De schrijver, zegt het blad, is iemand die dertig jaren in Mexico heeft gewoond en heel de laatste revolutie heeft meegemaakt.

De noot van Carranza aan de Vereenigde staten spoort me aan, dezen brief aan *America* te richten. Ik heb de Mexicaansche revolutie en het werk van het zoogenaamde Carranza-bestuur van het begin af aanschouwd. Daarom moet ik om die noot lachen. De „Eerste Gezagvoerder" vertegenwoordigt niemand, zelfs de bandieten niet, welke zijn banier volgen en zeker regeert hij niet over het Mexicaansche volk. Hij heeft zelfs geen schaduw van een ordelijk bestuur gevestigd, maar integendeel ieder nummer van de Constitutie, overtreden Slechts de andere raddraaiers, houden hem staande zonder hem met rust te laten. De niet vechtende bevolking — de reusachtige meerderheid — wordt niet door hem geregeerd: zij wordt mishandeld en bestolen door al die roovers, zoovele grijpende wolven. Dat de Carranza-partij op het oogenblik talrijker is dan wellicht een andere, komt, omdat haar chef met beteren uitslag heeft gestolen.

Zijn bestuur een „*de facto*" Regeering te noemen, is een premie plaatsen op diefstal (1) Villa, de struikroover van gisteren; is een Napoleon geworden: een andere bandiet werd een „*de facto*" President, maar geen van beiden heeft een Regeering gevestigd of is daartoe in staat. Hun gezwets over verkiezingen is een grap en zonder verkiezingen is geen wettige regeling mogelijk.

Carranza is de grootste roover: 't is ongelooflijk wat hij al gestolen heeft, en al hield hij het leeuwendeel van dien buit voor zich, er schoot genoeg over om zijn hongerige wolven aan zijn zijde te houden, al dreigen ze ook telkens hem te zullen verlaten bij het minste, dat hun in den weg wordt gelegd. De algeheele plundering van de stad Mexico vindt in de geschiedenis geen voorbeeld.

Toen Obregan 't nog eens over wilde doen, vond hij er slechts overblijfselen van een woeste slemppartij. Carranza overschreed de grenzen zijner eigen brutaliteit: daar hij alvorens in de stad te trekken een overeenkomst, om levens en bezittingen der inwoners te eerbiedigen, had geteekend.

Toch begon hij aanstonds de eigendommen van 180 der voornaamste families voor zich en zijn generaals in bezit te nemen, de rest van mindere waarde aan lagere bevelhebbers overlatend. Dit was al erg genoeg, maar het ergste moet nog komen en juist daarop heeft de Amerikaansche pers niet genoeg gewezen. De dieven lieten kalm al het gestolene inpakken en stuurden het naar hunne huizen in de Vereenigde Staten, Cuba en nog verder.

Meubels, schilderijen, kunstverzamelingen, boeken alles werd geroofd. En de „Eerste Gezagvoerder" gaf het voorbeeld. Hij stal de prachtige boekerij van Pimentel en zond ze naar Saltillo.

In Washington was men over dezen roof ingelicht. Een vertrouwelijke agent van Amerika was op dat oogenblik in Mexico aanwezig en wist van dien diefstal.

Nog een andere groote bibliotheek onderging het zelfde lot en drie, vier dagen achtereen, zag men geen andere voertuigen op straat dan goederenwagens en karren om het gestolen huisraad naar de stations te brengen. Zelfs de regeerings-bureaux en ministeries werden leeggehaald onder voorwendsel, dat Vera Cruz hoofdplaats zou worden.

Alle auto's, de prachtigste renpaarden, alles werd door Carranza gestolen, tot het vee toe en uitgevoerd, op een oogenblik dat hongersnood dreigde.

En dat stelen gaat nog steeds door, al heeft het een anderen vorm aangenomen. De eigendommen zijn verdwenen en afpersingen zijn nu aan de orde.
geen jota aan te trekken, zoo lang hij veilig de bescherming der V. S. geniet,

Van al deze waarheden, aldus besluit *America*, behoeft Carranza zich

(1) De Regeering der V. S. had gesproken van „First Chief" en „*de facto*" Gouvernement.

Zoo lang de tegenwoordige groote oorlog voortduurt, blijft een Europeesche interventie in Mexico natuurlijk uitgesloten, maar na den oorlog kan men er zich op verwachten Mexico aanleiding te zien geven tot ernstige moeilijkheden en een rol te zien spelen in Amerika als de Balkanstaten in Europa.

Noch Engeland, noch Frankrijk, noch Duitschland noch de A. B. C. van Zuid-Amerika, die alleen voor millioenen kapitaal in het rijke land betrokken zijn, zullen op den duur een dergelijke volslagen anarchie, het gevolg van de gewetenlooze kuiperijen der Amerikaansche Petroleum-koningen in Mexico kunnen dulden.

Voeg daarbij nog de aan diplomatieke moeilijkheden rijke vraag over *Bahia-Magdalena* waar ook Japan in betrokken is en dan die van den spoorweg van Tehuantepec den gevaarlijken mededinger van het Panama kanaal — en het is duidelijk dat Mexico het middelpunt kan worden van allerlei ernstige moeilijkheden tusschen de Vereenigde Staten van den eenen kant en Zuid Amerika van den anderen; tusschen de V. S. en Japan, tusschen de V. S. en Engeland.

C. in de Javapost.

Ingezonden.

Bonaire, 24 Februari 1917

Dr. C. J. Samson.

Als een loopend vuurtje verspreidde zich in den namiddag van gisteren het voor de kolonie Curaçao in het algemeen, voor het eiland Bonaire in het bijzonder, heugelijk nieuws, dat de in hoofde dezes genoemde zijn vaste benoeming als Gouvernements-geneeskundige had bekomen.

Wie zich bewust is van de ellende waarin een bevolking ten prooi kan wezen, wanneer gebrek aan voldoende krachten het soms aan het Hoofdbestuur onmogelijk maakt tijdig afdoende te voorzien in de dringende behoefte aan geneeskundigen bijstand, — vooral op Saba en St. Eustatius weet men dat bij ondervinding, — begrijpt, dat elke vermeerdering van het korps geneeskundigen, slechts met vreugde kan worden begroet.

Wanneer echter — zooals in casu — de benoeming iemand betreft, die op ondubbelzinnige wijze heeft bewezen, dat, waar hij ook zijn edel vak uitoefent, de belangen der bevolking hem ten nauwste aan het hart liggen; wanneer — zooals met den titularis het geval is, — die aanstelling eenen geneesheer geldt, die, trots het nachtelijk uur, regen of verren afstand, met de grootste bereidwilligheid zich spoedt naar de hutten der armen, die bij hem om hulpe komen; wanneer eindelijk het behoud one is verzekerd van iemand als Dr. Samson, die opgaat in zijn vak, werkelijk voelt voor de lijdende menschheid en in geenen deele er op uit is de bevolking als het ware uit te zuigen om zich te verrijken, dan kunnen wij niet anders dan die benoeming beschouwen als een groote aanwinst voor de kolonie en een zegen voor Bonaire.

Niet te verwonderen dan ook, dat nog dienzelfden avond zijne vele vrienden met respectieve families spontaan er toe overgingen hem eene serenade te brengen, aldus hernieuwend de gevoelens van sympathie en vriendschap, die hij terecht geniet bij groot en klein, bij rijk en arm.

De door den H. E. G. Heer J. A. P. Thielen, Gezaghebber van dit eiland, bij die gelegenheid geuite woorden van waardeering, zij vertolkten ten volle wat omgaat in aller harten ten opzichte van den titularis; toen Z.Ed. zich zelven en de bevolking van Bonaire gelukwenschte met de definitieve benoeming van dezen bekwamen geneesheer, voelde men als het ware dat die woorden voortsproten uit een overtuigd gemoed, oprechte uiting waren van wat omging in de ziel.

Aangedaan beantwoordde de benoemde in welgekozen woorden deze toespraak; de tonen der muziek zetten zich in, lustig zweefden de paren in het rond; werkelijk hebben allen genoten van dit gezellig samenzijn, tot men half drie in den ochtend, steeds in een alleraangenaamste stemming, gastvrouw en gastheer de hand tot afscheid drukte.

Geve God den nieuwbenoemde de noodige gezondheid om nog tal van jaren zich te blijven wijden aan zijn menschlievende taak.

DE OORLOG.

De Kabel brengt 's Maandags altijd iets bizonders, maar zelden iets goeds.

Deze week werden we allen opgeschrikt door het harde nieuws, dat een Duitsche onderzeeër zeven Hollandsche schepen te gelijk getorpedeerd had. De slag trof nog wreeder, omdat er bij bericht werd, dat er van te voren een regeling was getroffen met de Duitsche Regeering en deze wel geen volle veiligheid waarborgen kon, maar toch de vaart vrij verklaarde en persoonlijk een vrijgeleide meegaf.

Een tweede bericht, eerst Donderdag volgend, verklaarde veel duistere punten en gaf, gelukkig, wat minder ernstige lezing van het geval.

Al de zeven schepen waren reeds vroeger veilig de haven van Falmouth, in het Zuiden van Engeland, binnengeloopen en verschillend tijdstip, maar voeren terzelfder tijd uit op Donderdag 22 Februari.

Noorderdijk en *Zaandijk* hadden graan aan boord voor de Regeering. *Eemland* en *Gaasterland* gingen graan halen in de Ver. Staten. *Jacatra* had graan aan boord, evenals, naar het schijnt, de *Menado*.

De *Bandoeng* had gemaakte goederen aan boord en kwam van Oost Indië:

Nu zijn de *Noorderdijk* en *Jacatra*, met graan aan boord, tot zinken gebracht, evenals de *Gaasterland*, die geen graan aan boord had, maar dit in de Ver. Staten ging halen. Of deze graanschepen, alvorens door te mogen varen naar Nederland graan aan Engeland hebben moeten afstaan volgens Engelsch gebruik, wordt niet vermeld, evenmin wordt de vracht van de *Gaasterland* opgegeven. Wat heeft die naar Engeland gebracht, of wat heeft Engeland daarmede meegegeven naar de Ver. Staten? Dat moeten de Hollandsche Bladen ons later allemaal vertellen, weten doen we daaromtrent niets. Maar het zou het optreden van Duitschland kunnen verklaren.

Drie schepen werden feitelijk maar getorpedeerd, aan boord van de overige werden bommen gebracht, maar die schijnen de volle uitwerking niet gehad te hebben.

De *Eemland*, *Bandoeng* en *Zaandijk* konden zich drijvend houden, *Menado* werd zelfs teruggesleept naar Falmouth.

De Duitsche Regeering heeft in ruil zeven harer schepen aangeboden onder beding, dat Nederland ze later koope.

Het groote voordeel, dat de vaart dezer schepen onmiddelijk beginnen kan, is natuurlijk zeer groot; die brengen hun eigen koopsom wel op binnen het jaar.

Uit dit aanbod van schadeloosstelling blijkt, dat Duitschland schuld erkent; Nederland zelf gaat vrij uit.

In de officiëele kringen van Nederland bleef de kalmte, gelukkig, bewaard, maar de Pers schijnt gloeiend van verontwaardiging geweest te zijn.

Als Duitschland zonder reden aldus handelde met Nederlandsche schepen, waarover officiëel onderhandeld werd en waarvoor een vrijgeleide werd verstrekt, is de algemeene verontwaardiging ook zeer zeker rechtvaardig, en deelen wij die volkomen.

Het is slechts de vraag, of tijdens het oponthoud in Engeland er geen verzwarende omstandigheid tegen hun vrije uitvaart is bij gekomen.

President Wilson gaat morgen 4 Maart zijn tweede Presidentieel tijdperk in.

Hij werd herkozen, omdat van hem verwacht werd, dat hij de Ver. Staten buiten den oorlog zou houden.

Kan men nu redelijkerwijze verwachten, dat zijn eerste daad als herkozen President de oorlogsverklaring aan Duitschland wezen zal?

Als politieke slimmeling zal hij wel een uitweg vinden, waar anderen algemeen van oordeel zijn, dat de Ver. Staten niet langer den oorlog ontwijken kunnen.

Herhaaldelijk werden schepen, die Amerikanen aan boord hadden, zonder voorafgaande waarschuwing getorpedeerd.

Herhaaldelijk zijn Amerikanen daarbij om het leven gekomen.

Houdt WILSON zich aan zijn woord, dan *moet* de oorlog onvermijdelijk volgen.

Een der twee Amerikaansche schepen, de *Orleans* is veilig voor Bordeaux aangekomen. Van de *Rochester* vernamen we nog niets.

Maar wel heel iets anders!

President WILSON deelde het Congres mede, dat een samenzwering ontdekt was, waarbij Duitschland aan Mexico zou gevraagd hebben een verbond aan te gaan met Japan om de Ver. Staten van Noord Amerika aan te vallen. Als belooning zou Mexico de Staten Texas, Arizona en Nieuw Mexico krijgen.

Dat Mexico tegen de Ver. Staten is, weet eenieder.

Maar Japan werkt in den oorlog mee tegen Duitschland aan den kant der Verbondenen.

Het is nu juist geen vriend van U.S.

Maar het zou een vriendendienst tegenover Duitschland zijn, als de Ver. Staten elders werden beziggehouden en zich niet verder mengen konden in de Europeesche verwikkeling.

De Amerikaansche Marine is opgeroepen en de Senaat heeft......... 277,480,707 dollar toegestaan aan het Militair Comité.

De Engelschen hebben succes gehad in het Noorden bij de Ancre en gingen daar flink vooruit, namen een paar duizend Duitschers gevangen en veroverden eenige mooie strategische punten.

In het Zuiden, in Mesopotamië hadden ze eveneens een gelukje tegenover de Turken. Kut-el-Amar werd ingenomen en de Turken 'n 50 mijl verderop gejaagd.

Berichten uit de Kolonie.

Vaarwel.

De Hoogedelgestr. Zeergel. Heer Dr. TH. G. DEN HOUTER, Adviseur voor den Openbaren Gezondheidsdienst in de Kolonie Curaçao, zal ons Vrijdag a. s. verlaten en met de *Nickerie* naar Suriname vertrekken.

Uit dit vertrek mogen we besluiten, dat de voorbereidende werkzaamheden tot volledige inrichting van meer modernen Gezondheidsdienst in onze Kolonie zijn afgeloopen.

Bereids zijn een Geneeskundige, die als Hoofd van den dienst optreedt, een Opzichter en een Amanuensis van het laboratorium voor den Openbare Gezondheidsdienst uit het Moederland aangekomen en in hygiënisch-sanitairen en diagnostisch-medischen arbeid werkzaam.

Het eerst noodige, de Polikliniek, werd geopend en heeft reeds haar patiënten.

Verschillende Verslagen werden uitgebracht en nieuwe Ontwerpen van Wet ingediend.

Het hoofdeiland werd doorkruist, de eilanden Aruba en Bonaire bezocht.

Dr. DEN HOUTER stelde zich verder in verbinding met personen, die bekend waren met de Bovenwindsche eilanden. Uit gebrek aan een stoomverbinding, kon ZHEG., wegens het al te groot tijdverlies per zeilgelegenheid, persoonlijk geen reis maken naar de Bovenwinden.

Dr. DEN HOUTER heeft hier den indruk gevestigd van een harden werker, die het ernstig meende met de Regeeringsopdracht hem gegeven.

Al ziet ZHEG. op het oogenblik nog weinig vrucht van zijn arbeid, wij hopen, dat binnen niet al te lang tijdsverloop zijne vele Ontwerpen tot Wet zullen verheven zijn en nuttig werken tot verbetering van de algemeene Gezondheid.

In Dr. WATERMAN bezit de Gezondheidsdienst een Chef, die zeer zeker de voetstappen van Dr. DEN HOUTER [illegible] diens ontworpen plannen verder uit zal werken.

Het ga Dr. DEN HOUTER goed in zijn verdere leven. Hij heeft de Kolonie dankbaar aan zich verplicht.

Het weer.

Primo Maart is officiëel het einde van den regentijd. Maar het was Donderdag, of de regentijd opnieuw begonnen was, een volslagen achtermiddag van regen.

De temperatuur blijft [illegible] frisch, de [illegible] zijn zelfs koel.

Aan water komt er van 't jaar geen gebrek. Toch valt de maïs-oogst tegen. De sprinkhanen en muggen hebben te veel vernield. En de vogels hebben een graantje mee gepikt.

Bioscoop-contrôle.

De *Handleiding* der Haagsche Bioscoopcommissie behandelt niet alleen de keuring der films, maar wijdt ook de aandacht aan twee bijbehoorende zaken: de reclame buiten en de explicatie.

Het boekje zegt omtrent een en ander: [illegible]

De reclame is [illegible] van ergerlijken wansmaak. Veelkleurige, afgrijselijke aanplakbiljetten, door de fabrikanten met de films medegezonden, moeten de aandacht trekken door deze te bepalen op het sensationeele moment: een man onder de locomotief, een moord, een brand, een gevecht. Dit is zeker een slecht ding, een smaak bedervend, verkeerde lusten prikkelend verschijnsel.

Maar als de film, die het erge moment inhoudt, niet vertoond wordt, of het erge moment is juist gecoupeerd, dan is van die schadelijkheid veel verdwenen. Hier staat de keuringscommissie als zoodanig machteloos. Slechts zou zij met het oog op de bezwaren, die van haar standpunt gezien tegen de monsterachtige reclamebiljetten bestaan de beweging kunnen steunen, welke de smakelooze reclame in het algemeen om redenen van aesthetischen aard wenscht tegen te gaan.

Veel gevaarlijker echter dan de reclame kan de explicatie wezen, en zeker zou het een leemte in de bevoegdheid der Commissie beteekenen, wanneer zij haar invloed niet kon uitstrekken tot de wijze waarop de film wordt toegelicht in het tekstboekje, De bijbehoorende tekst kan van elke film alles maken, wat men wil. Die tekst kan over de min of meer slechte gedeelten losjes heen loopen en de goede naar voren brengen, dus de aandacht leiden in de richting die onze Commissie zou wenschen. Maar hij kan ook het tegendeel doen. Hij kan ook het eenigszins verborgen kwaad door enkele woorden —de verbeelding heeft aan de minste vingerwijzeng genoeg!— naar voren breugen en het goede voorbijgaan. Een door coupure's gezuiverde film kan hij weder bederven.

Het verdient derhalve aanbeveling om bij coupure's en omwerking van films de vereischte explicatie op het goedkeuringsbiljet voor te schrijven, om op deze wijse ook de explicatie binnen het bereik der politiecontrôle te trekken. Wellicht is het ook veilig om in sommige gevallen op het goedkeuringsbiljet te zetten: alle toelichting verboden," als er mogelijkheid bestaat, dat de toelichtende tekst de film zou kunnen bederven."

BURGERLIJKE STAND.

ST. EUSTATIUS.

GEBOORTEN.

	Mannel.	Vr. gesl.	In echt.	Buiten echt.	Levenloos.
Januari	1	4	1	4	1
Februari	3	2	2	3	0
Maart	3	1	2	2	1
April	0	3	1	2	1
Mei	2	0	0	2	1
Juni	3	2	4	1	0
Julj	0	3	1	2	0
Augustus	2	4	2	4	0
September	3	2	2	3	0
October	3	3	5	1	0
November	4	2	1	5	0
December	3	1	1	4	0
Totaal:	27	27	22	32	4

Totaal generaal: 54 geboorten.
" " 22 in echt.
" " 32 buiten echt.
" " 4 levenloos aangegeven.

STERFGEVALLEN:

	Mannel.	Vr. gesl.
Januari	1	2
Februari	2	4
Maart	2	4
April	1	0
Mei	3	3
Juni	0	1
Juli	0	1
Augustus	1	2
September	1	1
October	0	1
November	1	1
December	0	0
Totaal:	12	20

HUWELIJKEN:

Januari	0
Februari	2
Maart	0
April	1
Mei	1
Juni	1
Juli	0
Augustus	1
September	0
October	0
November	0
December	1
Totaal:	7

Totaal generaal: 32 sterfgevallen.
Er waren 22 GEBOORTEN MEER dan sterfgevallen.

OPMERKINGEN:

De bevolking van St. Eustatuis bedraagt 1431 zielen. St. Martin N. G. telt er 3282, dus ruim tweemaal zooveel, maar de geboorte op St. Martin is nog lang niet het dubbele van St. Eustatius. Naar verhouding zou daar het aantal geboorten minstens 120 moeten bedragen en het bereikt slechts het getal 88.

Het geboortecijfer is op St. Eustatius betrekkelijk hoog, het is 37 per duizend, maar het haalt nog niet bij Aruba, waar het 54 per duizend is. Toch zou het een reden tot verheugenis zijn, als de moreele verhouding beter ware. De buitenechtelijke geboorte is op St. Eustatius zeer hoog. Op Aruba was 4/5 der geboorten echt, op St. Eustatius 2/5. Dat wijst op heel verkeerde toestanden.

Gelukkig, schijnt de economische opleving van het landbouweiland onzer kolonie de bevolking beter in de gelegenheid te stellen tot trouwen. Er waren 7 huwelijken, tegen 3 op St. Martin, dat een meer dan 2 maal grootere bevolking telt.

De bevolking op St. Eustatius is echter klein genoeg om er goed toezicht te kunnen houden, verkeerde dingen tegen te gaan en het goede te bevorderen.

Eerst als op St. Eustatius meer zedelijk geleefd wordt, zal men kunnen zeggen, dat dit eiland tot hooger bloei is gebracht. De zedelijke verbetering der bevolking behoort op de eerste plaats te staan, omdat de moreele verheffing het hoofddoel der beschaving is.

Het jaar 1916 behoorde voor St. Eustatius tot de goede jaren.

De geboorte bedroeg:	De sterfte:	Huwelijken:
In 1910: 45	In 1910: 32	In 1910: 5
In 1911: 36	In 1911: 26	In 1911: 5
In 1912: 56	In 1912: 19	In 1912: 10
In 1913: 41	In 1913: 22	In 1913: [illegible]
In 1914: 53	In 1914: 32	In 1914: 2
In 1915: 50	In 1915: 42	In 1915: 1
In 1916: 54	In 1916: 32	In 1916: 7

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Dec. 1916.

	Geboorten. M. gesl.	Vr. gesl.	in echt	b. echt	Overleden M. gesl.	Vr. gesl.	Aangegeven Levenl. in echt	b. echt	H.
Aruba	24	16	34	6	7	10	0	1	6
Bonaire	7	2	4	5	0	5	0	0	0
[illegible]	[illegible]	0	1	4	0	1	0	0	0
St. Eustatius	[illegible]	1	[illegible]	[illegible]	1	1	0	0	1
Saba	1	1	[illegible]	[illegible]	0	1	0	1	1
Totaal:	40	20	42	18	8	18	0	2	8

De Geheimen van New York.

De opvoering dezer film wordt openlijk aangekondigd.

Toch werd deze film in verschillende groote steden van Europa verboden, omdat de jeugd er zooveel verkeerds uit leerde.

Te Besançon o. a. hadden vijftien jongens een bandietenbende gevormd, zooals zij gezien hadden in de *Geheimen van New York*; zij omsingelden een alleenstaande villa en plunderde die totaal uit.

Bij het gerechtelijk onderzoek bleek, dat de hier publiek aangekondigde film hen op het idee van hun avontuur gebracht had.

Diefstallen nemen op Curaçao schrikbarend toe. Als het gerecht de schuldigen ooit te pakken krijgt, moesten de Heeren Rechters eens onderzoeken, of ook hier de Cinema medeplichtig is aan dit bedrijf.

Buitenland.

Ver. Staten en Mexico.

Juarez is een poos in volslagen oproer geweest, ontstaan door een verkeerde opvatting bij het volk van eenige voorgeschreven Amerikaansche quarantaine maatregelen.

Vele Mexicaansche vrouwen namelijk werken als dienstboden te El Paso en moeten zich dan aan bepaalde reinigingsvoorschriften onderwerpen, wat zeer noodig moet zijn.

Nu was een valsch en overdreven gerucht daaromtrent verspreid geworden en begonnen de bewoners oproerig te worden, zoodat voor ernstige dingen gevreesd werd en de internationale brug het tooneel was van gevechten en strijd.

Ruiterij van het gouvernement heeft toen de oproerige menigte uit elkaar gedreven en zijn voorts op last van het militaire bestuur de belhamels gevangen gezet.

Intusschen blijven de quarentaine bepalingen gehandhaafd aan het immigratie kantoor voor alle Mexicanen die over de grenzen willen komen..

Zij moeten zich dan een duchtige afwassching laten welgevallen, welke zonder uitzondering wordt toegepast wegens de onreinheid der betrokken personen en om besmetting van ziekten te voorkomen.

Officiëel werd deze week bekend gemaakt dat Henry P. Fletcher, de een jaar geleden benoemde Gezant van Amerika bij de Republiek Mexico, thans spoedig naar dat land zal vertrekken.

Generaal Murguia te Chihauhau City zou erkend hebben, dat hij niet bij machte was om na het vertrek van Pershings soldaten in de streek van West Chihuahua de rust en veiligheid te handhaven.

De afgevaardigden naar de constitutioneele vergadering die te Queretaro in Mexico is gehouden, hebben onlangs de niewe constitutie onderteekend, waaraan zij gedurende twee maanden hebben gewerkt.

Verscheidene „progresieve" elementen komen in deze herziene en gewijzigde constitutie voor, als: afschaffing van het Vice-Presidentschap, verbod van herkiezing van een President, gestrenge arbeidswetten, acht-urigen arbeidsdag, zevenurigen nachtarbeid, anti-trust wetten, gezondheidsdienst en militaire dienstplicht.

Volgens de laatste berichten is Generaal Pershing Maandag morgen om 10 uur met zijns laatste 10,000 man de grenzen van Mexico overgetrokken. Hij en zijn staf waren de laatsten die Mexico verlieten.

Een proclamatie van den keizer.

„Aan het Duitsche volk: Onze vijanden hebben het masker laten vallen.

Eerst hebben zij met hoon en huichelachtige woorden van vrijheidsliefde en menschelijkheid ons eerlijk vredesaanbod afgewezen.

In hun antwoord aan de Vereenigde Staten hebben zij thans uiting gegeven aan hun veroveringszucht, de schandelijkheid daarvan door lasterlijke argumentaties nog verhoogende.

Hun doel is, het nederwerpen van Duitschland, de verbrokkeling onzer bondgenooten, de knechting van Europa's vrijheid en het brengen der zeeën onder hetzelfde juk, dat Griekenland thans tandeknarsend torst.

Maar wat 30 maanden van bloedigen strijd en gewetenloozen economischen krijg hun niet heeft gebracht, zullen zij ook in de toekomst niet bereiken.

Onze glorievolle zege en de ijzeren wilskracht van ons strijdend volk, dat alle oorlogslasten en nooden gelijkmoedig draagt, zijn een waarborg, dat ons vaderland ook in de toekomst niets heeft te duchten.

Gloeiende verontwaardiging en heilige toorn zullen de kracht van iederen Duitschen man en iedere Duitsche vrouw verdubbelen, hetzij, die gewijd zijn aan strijd, arbeid of offervaardig dulden.

De God, die dezen heerlijken geest van vrijheid plantte in de harten van ons dapper volk, zal ons en onze trouwe, beproefde bondgenooten ook een volkomen zegepraal schenken over alle machtsbegeerte en vernielingswoede onzer vijanden.

Wilhelm R. I.

Belgische nota aan de Vereenigde Staten.

Tegelijk met het antwoord der geallieerde regeeringen heeft Briand aan een gezant der Vereenigde Staten een afzonderlijke nota der Belgische regeering overhandigd.

De Belgische regeering uit haar diepe erkentelijkheid jegens het Amerikaansche volk; zij voegt evenwel aan die betuiging toe, dat president Wilson schijnt te gelooven, dat de in twee kampen verdeelde menschen hetzelfde oorlogsdoel nastreven. België kan, helaas, als voorbeeld dienen, dat deze zienswijze geheel onjuist is, België heeft nooit, gelijk de centrale mogendheden, naar veroveringen gestreefd. De barbaarsche wijze, waarop de Duitsche regeering het Belgische volk heeft behandeld en nog behandelt, is in strijd met de veronderstelling, dat Duitschland bereid is in de toekomst de rechten der zwakke volkeren, welke het onophoudelijk met voeten heeft getreden, te waarborgen. Sedert de door Duitschland ontketende oorlog Europa begon te teisteren, hebben de regeering en de koning met blijdschap en vertrouwen kennis genomen van de verzekering, dat de Vereenigde Staten zich beijveren mee te werken aan de maatregelen, welke na den oorlog zullen worden genomen, om de kleine naties tegen geweld en verdrukking te beschermen en te waarborgen. Vóór het ultimatum van Duitschland wenschte België niets anders dan in vrede met al zijn naburen te leven en het kwam nauwgezet de plichten na, welke de onzijdigheid het oplegde. Hoe is het door Duitschland beloond voor het vertrouwen, dat het in zijn nabuur stelde!

Plotseling is, zonder eenige aannemelijke reden de onzijdigheid van België geschonden en het grondgebied bezet. De rijkskanselier moest

in den Rijksdag deze schending van het recht erkennen als een onrechtmatige daad en beloofde, dat alles zou worden hersteld, doch de Duitschers hebben, na het Belgisch grondgebied te hebben bezet, ten opzichte van België de regelen van het volkenrecht niet in acht genomen, noch de bepalingen van de Haagsche Conventie; zij hebben België even zware als willekeurige belastingen opgelegd, de hulpbronnen van het land doen opdrogen en moedwillig de nijverheid vernield, geheele steden verwoest, tal van bewoners ter dood gebracht of in de gevangenis gezet, en terwijl zij, zelfs onder deze omstandigheden, luid hun verlangen om een einde te maken aan de oorlogsgruwelen verkondigen, gaan zij voort met hun gruwelen door de Belgische werklieden bij duizenden in slavernij weg te voeren. Als er één land is, dat het recht heeft te zeggen, dat het de wapenen heeft opgenomen, om zich te verdedigen, dan zeker België, dat gedwongen werd te vechten, of zijn eer te verliezen.

België verlangt vurig, dat er een einde kome aan het ongehoorde leed der bevolking, maar het kan slechts een vrede aanvaarden, welke het de volledige politieke en economische onafhankelijkheid teruggeeft en de onschendbaarheid verzekert van het koloniaal gebied in Afrika, terwijl het tevens een billijke schadevergoeding eischt en zekere waarborgen voor de toekomst.

De Belgische nota uit ten slotte de hoop, dat er een einde zal komen aan den langdurigen oorlog en dat de Vereenigde Staten zullen opkomen voor België, het onschuldige slachtoffer van de eerzucht en hebzucht der Duitschers, dat recht heeft op een plaats, welke het toekomt krachtens zijn onkreukbaar verleden, den moed zijner soldaten en zijn trouw aan de eer.

Beieren en Pruisen.

Het „Journal des Débats" publiceert een merkwaardig gesprek, dat een zijner correspondenten in Zwitserland met een industriëel uit Beieren gehad heeft:

De industriëel zei o. a.:

„Wij Beieren, weten nu, wat de oorlogen van het rijk, of liever van de Hohenzollerns, ons kosten. Reeds in 1870 heeft Beieren „meer gegeven dan men verwacht had." Maar in dezen verwenschten oorlog hebben wij op alle fronten bijna tweemaal zooveel verliezen geleden in verhouding tot de bevolking als Pruisen. Het was vooral bij Verdun en aan de Somme, dat wij gemerkt hebben, hoe het hoogere bevel ons, Beieren, behandelde als eenvoudig kanonnenvleesch. Vóór Verdun werden onze regimenten eenvoudig gedecimeerd, vernietigd. Diepe toorn is naar aanleiding daarvan in Beieren gewekt. En van alle kanten werd als eenige kreet gehoord: „Laten wij onzen laatsten zoon redden." De koning en de regeering hebben begrepen: Beieren wilde zijn laatste zonen niet opofferen voor de Hohenzollerns. De publieke opinie eischte een onmiddellijke beslissing; men kon niet meer aarzelen.

En de koning, hoe vazalachtig hij zich ook moge toonen tegenover den keizer, zag zich genoopt bij een onderhoud te Neurenberg den keizer de geëischte concessie af te dwingen. Het ging er bij dat onderhoud, zooals men nu weet, niet vriendelijk toe: eerst na een heftige scène heeft de keizer aan onzen grijzen koning het gevraagde willen toestaan. En eenige dagen later las men in de kranten het officiëele communiqué: „Na „overleg" met de keizerlijke regeering, is de laatste zoon van ieder gezin in het koninkrijk Beieren, waarvan reeds een of meer zoons in den oorlog zijn gedood, vrijgesteld van dienst aan het front." Zonder deze verkregen concessie zou de koning zich niet meer in de straten van zijn hoofdstad hebben durven vertoonen. Alleen Beieren heeft dit privilege kunnen krijgen.

De toestand in Duitschland.

Een neutraal onderdaan, die onlangs uit Duitschland is gekomen, heeft aan de „Times" de volgende beschrijving gegeven van den toestand daar te lande:

Ik heb in een maand 15 pond aan gewicht verloren. Al den tijd, dat ik in Duitschland ben geweest, heb ik geen boter gezien. Saccharine, die in plaats van suiker gebruikt wordt, tast het tandvleesch aan en veroorzaakt diarrhee, evenals de kunstmatige koffie, die een afschuwelijke drank is. De menschen leven voornamelijk op aardappelen en visch. De laatste komt uit Holland en Zweden. Een kleine visch kost ruim een gulden, ganzen ruim 5 gulden het pond; marsepein, die vroeger in Duitschland buitengewoon goedkoop was, wordt nu van noten gemaakt en kost 2 gulden 90 cents het pond. Het eenige wat men eten kan, is chocolade. Iedereen vertoont de karakteristieke verschijnselen van geelzucht, met een geelachtige tint in de huid en in het wit van de oogen. Voedsel is voor geen geld te koop. De millionnair is er even slecht aan toe als de arme man......

Wat kleeren betreft, ik heb twee uren moeten wachten om twee paar sokken, twee hemden en zes zakdoeken te koopen. Alleen „zijden" goederen kunnen zonder vergunning gekocht worden. „Katoen" bestaat uit de een of andere plantenvezel, die ook gebruikt wordt voor het maken van zoogenaamde „rieten koffers."

De menschen zeggen: „Wij zullen België prijs moeten geven, maar wij moeten Warschau houden." De mannen van werkelijke beteekenis zijn Ludendorff en generaal Tappen, de chef van den staf van Mackensen. Over Oostenrijk spreekt men niet. Men vindt, dat men Engeland veel te veel tijd heeft gelaten, om zijn verdedigingsmiddelen tegen de Zeppelins in gereedheid te brengen. Men gelooft, dat de „Bremen" geramd en gezonken is, nadat zij de haven verlaten had.

Het socialisme steekt het hoofd op, waar het dit maar durft.

De Militaire toestand.

Op alle fronten blijven de krijgsoperaties beperkt tot plaatselijke acties, ook van het Roemeensche oorlogstooneel, het voornaamste op het oogenblik, valt niets te melden.

Die plaatselijke acties zijn in den regel de voorboden van groote offensieve ondernemingen.

Zoo zegt de bekende majoor Morath, schrijvend in het „Berliner Tageblatt" over den militairen toestand:

„Behalve aan het Roemeensche front zijn alle directe oorlogshandelingen thans op den achtergrond gedrongen. In het Westen en in het Oosten en waarschijnlijk ook in Italië en in Macedonië is men met de organisatie bezig voor een toekomstigen algemeenen aanval. Men verkeert nergens in twijfel over het feit, dat in afzienbaren tijd een geweldige strijd der legers zal plaats hebben. Wij zijn thans derhalve in een nieuw stadium van uitrusting, gelijk aan dat voor den oorlog, en moeten derhalve constateeren, dat de oorlog aan deze gewapende afwachtende houding nog niet veel veranderd heeft, afgescheiden dan van het feit, dat de militaire bondgenooten der Midden-Europeesche mogendheden belangrijk gunstiger geworden is, dan zij in den eersten tijd van den oorlog was. De redenen hiervoor zijn reeds dikwijls genoeg uiteengezet, al hebben die op de vijanden dan ook geen indruk gemaakt. Zij geven ons toch een basis voor berekeningen en waarschijnlijkheden, die een voortzetting van den oorlog tot een zegevierenden afloop voor ons motiveert. Alle staten die met ons in oorlog zijn hebben groote verliezen te boeken van personen die met de organisatie van den oorlog vertrouwd waren. Ook wij hebben in het verloop van den oorlog nieuwe mannen aan de spits zien komen. Dit alles bewijst in de eerste plaats, dat de zwaarte van den arbeid en van de verantwoordelijkheid buitengewoon groot is, het bewijst echter ook dat een hoogere graad van elasticiteit van de leidende persoonlijkheden moet worden geëischt want de oorlog vormt steeds nieuwe grondbeginselen voor het succes, ook al zijn de voornaamste voorwaarden waarop de zege gegrondvest is, blijven bestaan.

Die voorwaarden zijn het moreel van het leger en de wil van het geheele volk om te overwinnen."

De „Köln. Zeitung," het bekende liberale Keulsche blad, spoort het Duitsche volk ook aan vol te houden om den prijs der overwinning te behalen. Het blad roept het Duitsche volk toe: „Deutsches volk, pack an!"

Maar ook van de andere zijde ontbreken de aansporingen tot volhouden „jusqu'au bout" niet.

De Fransche minister van munitie, Thomas, heeft in een redevoering voor socialisten gezegd, dat de oorlog niet zal eindigen vóór de naties, die door het Pruisische militairisme getroffen zijn, voldoening en de noodzakelijke waarborgen gekregen hebben, vóór er duurzame vredesvoorwaarden verwezenlijkt zijn voor den triomf van recht en rechtvaardigheid. Thomas besloot met een woord van Jaurê: „De overwinning is zeker, omdat zij plicht is."

De Russische opperbevelhebber generaal Broesilof heeft zich nog krasser uitgelaten. Het woord voerend tot stafofficieren, zei hij, dat hij, op grond van de inlichtingen, waarover hij beschikte, en van zijn persoonlijke overtuiging, kon verzekeren, dat, zoo zeker als hij daar stond voor de officieren, de vijand in het komende oorlogsjaar geheel en al verslagen zou worden.

Het is gevaarlijk, voorspellingen te doen in dezen oorlog en bij Broesilof zal de wensch wel de vader der gedachte zijn.

Maar zeker is, dat in alle landen thans hard gewerkt wordt voor de geweldige krachtsinspanning, die over eenige maanden zal plaats hebben. Het zal dan zijn een worsteling op leven en dood, zooals we in dezen oorlog nog niet hebben beleefd — en we hebben toch al heel wat beleefd! — tenzij het president Wilson te elfder ure toch nog mocht gelukken, den zoo vurig begeerden vrede in Europa te brengen.

De toestand in Rusland.

Uit Stockholm wordt aan het te Kopenhagen verschijnende blad Politiken geseind, dat reizigers, die onlangs uit Rusland aldaar waren aangekomen, aan de bladen hadden meegedeeld, dat de binnenlandsche toestand thans kritieker is dan sedert den zomer van 1915. Na de laatste wijziging in het kabinet is de stemming in het land dusdanig, dat men elk oogenblik de uitbarsting van de algemeene ontevredenheid verwachten kan. De tegenwoordige regeering heeft geen voeling met het volk en Protopopof wordt algemeen als de werkelijke leider van het kabinet beschouwd. Het leger, dat aan de opperste legerleiding de schuld toeschrijft van de militaire tegenslagen, heeft zich bij de oppositie aangesloten. Men spreekt zelfs van de mogelijkheid van een militaire revolutie en wijst openlijk den grootvorst Nicolai of grootvorst Michael aan als dengene, die tot czaar zal worden uitgeroepen. De oppositie geeft zich ijverig moeite om te verhinderen, dat door voorbarige middelen onlusten ontstaan, die aan de machthebbers de gelegenheid zouden geven om het leger terug te houden. Een ernstige botsing tusschen regeering en oppositie wordt in enkele dagen, wanneer de Doema bijeen komt, verwacht. De Doema is vast besloten om te beletten, dat een lid van de regeering gelegenheid krijgt om zich uit te spreken en elke redenaar, die de regeering verdedigt, zal door geraas tot zwijgen worden gebracht.

De Heer en Mevrouw

J. M. J Ellis de Leon.

geven hierbij kennis van de geboorte van hun zoon

Jozeph.

27 Feb. 1917.

HAVEN-NIEUWS

VAN 24 FEBR. — 10 MAART.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	P W Jonhson	22 Febr	New York	24 Febr	New York
Philadelphia	G w Goodman	21 „	La Guayra	21 „	New York
Merida	A Johanson	21 „	Maracaibo	26 „	aracaibo
Zulia	S S Morris	24 „	New York	24 „	Maracaibo
Commewijne	N A de Boer	25 „	New York	27 „	New York
Merida	A Johanson	28 „	La Guayra	1 Maart	Maracaibo
Zulia	S S morris	1 Maart	Maracaibo	1 „	New York
Caracas	H Hicnborn	28 Febr	New York	1 „	La Guayra
Nickerie	A R Nyboer	9 Maart	New York	10 „	Paramaribo
Caracas	H Hichborn	7 „	La Guayra	7 „	New York
Merida	A Johanson	7 „	Maracaibo	8 „	Maracaibo
Maracaibo 1	P W Johnson	10 „	New-York	10 „	Maracaibo
Adonis	C Pater	21 Febr	New York	24 Febr	Cumaná
Adonis	C Pater	3 Maart	Cumaná	3 Maart	New York
Nepos	Nielsen	25 „	N P News		Cuba

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
W L Persey	24 Febr	Rio Hacha	*Refugio*	24 Febr	Aruba
Refugio H	24 „	Aruba	*Victoria*	24 „	Vela de Coro
Lady C	28 „	Aruba	*N Joaquin*	25 „	Rio Hacha
Electra H	24 „	Maracaibo	*M Leoncita*	27 „	Aruba
Carmelita V	25 „	Pampatar	*Refugio H*	26 „	Aruba
M Leoncita H	25 „	Aruba	*Camia*	26 „	Vela de Coro
Vesta	25 „	Bonaire	*Vesta*	27 „	Bonaire
Alix H	27 „	Barbados	*Rosa Maria*	27 „	Aruba
Nereida	27 „	Pto Cabello	*Nereida*	28 „	Pto Cabello
Meteor H	27 „	Maracaibo	*20 de Julio*	2 Maart	Cartagena
Rosa Maria H	27 „	Aruba	*Abeona H*	2 „	S J d P Rico
Gaviota H	28 „	Pto Cabello	*Electra H*	2 „	Maracaibo
Frieda H	28 „	Maracaibo	*Estelle H*	8 „	Isl Barlov
Carlota H	1 Maart	Maracaibo			
Abeona H	2 „	Maracaibo			

1 Dit SS zal wel niet op den aangegeven datum hier zijn. Wellicht komt er een gecharterd SS uit in plaats van de Maracaibo.